

Моја школа

Давне 1936. године кренула је са радом Основна школа „Вељко Дугошевић”. Сваког 26. новембра обележава се година постојања наше школе. Подоста генерација ходало је ходницима ове школе, током разних њених процеса. Она је прошла кроз многе промене и реновирања. Пријатељства, сећања, као и знања стечена у школи једне су од ствари које се не заборављају од тренутка када одемо из школе. Да има дугу традицију, говори и то да је више генерација из једне породице похађало нашу школу.

Она има две зграде, малу, за први и други разред, и већу, која је намењена ученицима од трећег до осмог разреда. Као мала, до пре неколико година, једва сам чекала да закорачим у велику зграду. Изгледало је као да се сви важни догађаји одвијају тамо, као и да су тамо веће и лепше учионице – у ствари, обе зграде су подједнако лепе. У малој згради налази се кухиња, која је у истој просторији са трпезаријом. Ту се служи храна за децу која похађају боравак. Осим мале и велике зграде, имамо и малу и велику салу. Терен за кошарку, одбојку и фудбал. Стазе са степеницама и равне стазе за инвалиде, тако да је доступно свима, клупе, дрвеће, биљке, шта све немамо!

Од момента када је први пут требало да закорачим у ову заједницу, била сам престрављена. Сама помисао на школу, учитеље, нове пријатеље била је застрашујућа толико да сам пожелела да отрчим даље од те зграде. Уласком у учионицу дочекали су нас поклони и пријатељски настројена лица. У првој генерацији моје учитељице био је мој отац, па сам много тога чула о њој, и могу да вам кажем – све најбоље!

Нисам се толико плашила петог разреда и доласка нових наставника за сваки предмет, јер ме је моја учитељица припремила и научила савршено. Сваки наставник цени и награђује рад и учење. Докле год се трудимо и радимо „за нас нема зиме” – што би се у народу рекло. Све је у тешком раду и напорима које чинимо да бисмо урадили што боље. Наравно, као и свугде, нерад, прича, окретање на часу је неприхватљиво и кажњиво. Сви наставници су правични и нема „гледања кроз прсте”. Наставници се труде да учине час што забавнијим, што едукативнијим; за шта им свака част, скидам капу, јер у томе и успевају. Свако ко похађа ову школу или ју је похађао мора да призна да наставници незанимљиве лекције учине јако интересантним. Сваки је кабинет потпуно опремљен сваком стварчицом потребном за одржавање часа.

Осим редовне наставе, ученици похађају додатне, допунске наставе и секције. Тренутно идем на две додатне, планирам да кренем и на трећу. Најдуже идем на додатну из физике и немам ништа осим речи хвале. Додатна настава одржава се у кабинету физике, коју одржава мој разредни старешина, професор физике. Додатни часови нису шала, само за озбиљне ђаке, који схватају озбиљно школу и школске предмете. Ради се веома озбиљно са детаљним објашњењем сваког задатка.

Једна од специфичних ствари за нашу школу јесу хуманитарни базари. Одабере се нека акција за коју се скупља новац (углавном за болесно дете, сличних година као ми). Све што се продаје на базару направљено је ручно од стране деце са уложеним максималним трудом у оно што се прави. Цене предмета бирају и продају их искључиво деца. Тога дана свима је дозвољен улаз у школу. За нас децу се организују различите игре, које су нама посебно драге. Два пута сам имала прилику да учествујем на тим играма, у дисциплини бацање копита, са истим тимом.

Ниједном нисмо победили ни у једној дисциплини, што уопште није ни битно, докле год се добро проведемо. Већина прикупљеног новца оде у хуманитарне сврхе, док део новца иде нама – деци.

Велике одморе проводимо у смеху, игри и све врви од деце. Дежурни наставници пазе на нас, а напуштање школе је кажњиво најстрожом мером.

Школа је пуна забаве, искуства и знања. Као што су нам многи наставници причали: „Оцена не значи ништа, ако заборавимо градиво чим добијемо оцену”. Током распуста некад пожелим да се вратим у школу, да поново имам обавезе, да поново радим нешто што ми је потребно. Изгледа да школа стварно јесте „друга кућа”. Моја школа је за мене савршена. Наставници и учитељи подарили су ми начин учења кроз забаву, што нигде другде не бих могла да добијем. Дани у њој нешто су незаборавно и нисам спремна да је се одрекнем у скорије време. Школа није само бетонска зграда и офарбане капије, школа је заједница у којој су људи који нам желе добро и успех у животу.

Тара Родић VI/1